

Arrest

nr. 142 491 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Srilankaanse nationaliteit te bezitten en een hindoe van Tamil-origine te zijn, geboren in Kokuvil West, Jaffna-district. In 1995, toen het conflict tussen de Srilankaanse autoriteiten en de rebellen van de Tamiltijgers (LTTE) weer opflakkerde, vluchtte uw gezin naar Mallavi in de Vanni-regio. U ging daar naar school aan het Mallavi Central College. Uw ouders keerden in 2002 terug naar Jaffna, maar u bleef in Mallavi bij uw oom en zette er uw studies verder tot 2005. Nadat de vredesonderhandelingen tussen LTTE en de Srilankaanse autoriteiten op niets waren uitgedraaid en de weg tussen het noorden en het zuiden van het land afgesloten werd diende u uw studies te stoppen. Uw

ouders waren intussen ook weer teruggekeerd naar Vanni. In augustus 2007, u was toen zestien jaar, werd u thuis onder dwang meegenomen door enkele vrouwelijke LTTE-strijders naar hun kamp. U diende er een wapentraining te volgen, maar omdat u niet zo sterk was werd u nadien ingezet voor de verzorging van de gewonden tijdens de strijd. U diende tijdens het laatste conflict overal waar LTTE tegen het leger vocht gewonden te verzorgen. In april of mei 2009, tijdens de laatste gevechten van het conflict, werd u ingezet als wachter op een uitkijkpost, ergens in Mullivaikal. U raakte door een scherp gewond aan het hoofd, waarna u uw wapen weggooide en wegvluchtte van die post. U trok burgerkleden aan en mengde zich onder de voor de gevechten vluchtende burgers. U wist niet waar uw ouders en familieleden waren. U ontmoette een katholieke priester die u onder zijn hoede nam en meenam naar Mannar, waar u tot begin 2012 in een kerk verbleef samen met andere weesmeisjes. Uiteindelijk vernam u via een dorpeling in Mannar dat uw familie al in augustus 2009 naar Jaffna teruggekeerd was. In maart 2011 vernam u via de krant dat uw jongere broer A. omgekomen was. Na contact met uw familie vernam u dat hij gedood was toen leger en CID bij uw ouders op zoek waren gegaan naar u en naar uw tante S. K., die zich in 1995 vrijwillig bij LTTE had aangesloten. Ze was financieel verantwoordelijke van een van de Senchola-weeshuizen van LTTE, maar verdween tijdens het laatste conflict. Twee andere zussen van uw moeder waren al jaren geleden gevlucht naar Frankrijk, waar een van hen (K.) ook asiel had verkregen. Zij was zelf lerares geweest in het Kantharopan kenniscentrum van LTTE. Uw moeder was bij dit bezoek van leger en CID ook gewond geraakt en de autoriteiten hadden uw vader meegenomen. Zij overleed uiteindelijk op 18 december 2011 in een ziekenhuis. Over het lot van uw vader is er geen nieuws. Hoewel uw zus u had gewaarschuwd niet naar Jaffna terug te keren omdat leger en CID en EPDP (Eelam People's Democratic Party) naar u op zoek waren, keerde u in januari 2012 toch terug naar Jaffna. U wou vermijden dat uw andere broers en zussen nog verder werden lastig gevallen. U werd zelf twee keer meegenomen door CID en leger naar hun kamp voor ondervraging over uw tante en LTTE, eens in 2012 en eens in 2013. Ze lieten u telkens die dag nog gaan. Ze gedroegen zich daarbij wel slecht tegenover u. U besloot uiteindelijk het land te verlaten. Op 28 december 2014 nam u vanuit Colombo een vlucht met een onbekende bestemming. U diende van de smokkelaar na de controle het van hem gekregen paspoort en ticket terug te geven. U verbleef in dat onbekende land ongeveer een maand in een huis. Daarna reisde u op dezelfde manier verder, u nam een vlucht met andere reisdocumenten bereikte uiteindelijk België. Op 2 februari 2015 deed u op de luchthaven te Zaventem een asielaanvraag. Na uw vertrek zijn leger en CID nog naar u komen vragen.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: foto's van uw tantes in Senchola, een kopie van uw geboorteakte, een overlijdensakte met vertaling van uw moeder, een krantenbericht over de dood van uw broer, herdenkingsposters aan het overlijden van uw moeder en broer, en een fax van priester Dixon ter staving van uw verblijf in Mannar.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er na het gehoor niet in bent geslaagd aannemelijk te maken in Sri Lanka een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen. Immers kan er aan diverse kernaspecten van uw asielrelaas, zoals uw verblijfplaatsen en profiel van LTTE-lid, geen geloof worden gehecht.

Vooreerst kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring (gedwongen) gerekruteerd te zijn in 2007 door LTTE en na een korte training ingezet te zijn in het conflict tot aan het einde daarvan medio 2009 (CGVS p. 2). Zo beweert u in augustus 2007 in Mallavi onder dwang meegenomen te zijn door enkele LTTE-strijdsters. Het is zeer opvallend dat u geen enkel idee heeft van welke afdeling deze LTTE-strijdsters waren (CGVS p. 9) en dat u ook helemaal niet kan zeggen waar u naartoe werd gebracht. Toch zou u er ongeveer een maand training hebben gekregen. Over de ondergane training was u eveneens bijzonder vaag. U zou hebben geleerd hoe u met een geweer diende om te gaan, maar kan over deze opleiding niet meer vertellen dan dat "je een lang geweer op je schouder moest houden en hoe je dat moest vasthouden" (CGVS p. 9). U vermeldt verschillende wapens dat LTTE gebruikte zoals geweren, mortieren, claymore en een soort raket maar wanneer wordt gevraagd naar de types geweren kan u daar helemaal geen antwoord op geven (CGVS p. 9). Uw uitleg dat u doodsbang was en niet wilde leren hoe dit te doen volstaat niet gezien LTTE er net om bekend stond dat haar rekruten een rigoureuze training diende te ondergaan. U meende dat u les kreeg van een vrouwelijke LTTE'er Tamarasy, maar wat haar rang was of bij welke afdeling zij ingedeeld was wist u evenmin (CGVS p. 9). Meer zelfs, ondanks het gegeven dat u ongeveer anderhalf jaar, van augustus 2007 tot midden 2009, bij LTTE diende kan u helemaal niet zeggen uit welke afdelingen LTTE bestond (CGVS p. 9-10). U meende

daarop wel dat Tamilarasy ingedeeld was bij het Malathibataljon, genoemd naar de strijdster Malathi. Van haar weet u dan wel dat ze de eerste vrouwelijke martelaar was, wat veel Tamils die nooit bij LTTE streden ook weten gezien de cultus van martelaren die LTTE promootte, maar u kan niet zeggen waar en wanneer zij omkwam (CGVS p. 9). Op de vraag of u andere vrouwelijke martelaren kende of een ander bataljon moest u het antwoord schuldig blijven, terwijl volgens de objectieve informatie ook het Sothiya-bataljon bestond, en Sothiya ook een gekende vrouwelijke martelaar is. U noemde dan wel de Black Tiger Kantharoopan, die echter een man was en geen vrouw zoals gevraagd (CGVS p. 9). Bovendien meende u verkeerdelijk dat de vrouwelijke martelaren ook op 27 november worden herdacht, zoals andere martelaren, terwijl er voor de vrouwelijke martelaren en strijders ook een specifieke herdenkingsdag bestaat, namelijk 10 oktober, de sterfdag van Malathi. Dat u dergelijke zaken niet goed weet aangezien het toen oorlog was en u niet echt met anderen kon praten, zoals u meende, is niet geloofwaardig aangezien LTTE er net om bekend staat dat het haar leden en strijders een doorgedreven propaganda laat ondergaan, waarbij het belang van de martelaren zeer groot is (CGVS p. 9). Zelfs andere belangrijke leiders van LTTE kon u helemaal niet noemen, wat wel zeer merkwaardig is voor iemand die er anderhalf jaar zou bij actief geweest zijn, ook al was dat dan onder dwang.

Verder zijn ook uw verklaringen over de periode 2007-medio 2009, tijdens het laatste conflict (ook Eelam IV genoemd), bijzonder vaag en zelfs tegenstrijdig aan gekende objectieve informatie. Zo verklaart u zelf op verschillende plaatsen te zijn ingezet ten tijde van de laatste oorlog, zo onder meer Kilinochchi in 2008, Paranthan, Tharmapuram, Visvamadu, Puthukkudiyiruppu en als laatste Mattalan en Iranaipalai (CGVS p. 10). Er kan echter ernstig worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw bewering op die plaatsen te zijn geweest in die periode. Zo spreekt u zichzelf tegen over waar en wanneer u zich uiteindelijk zou hebben overgegeven aan de Sri Lankaanse militairen. U beweert aanvankelijk dat u op 18 mei 2009 naar Mannar bent gegaan nadat u in Mullivaikal een priester ontmoette die u onder zijn hoede nam (CGVS p. 3). Zoals uit bijgevoegde informatie blijkt werd de oorlog die dagen beëindigd met de dood van de hoogste leider Prabakharan. Verder in het gehoor verklaart u dat u in april 2009 gewond raakte en met de burgers bent mee gevlucht (CGVS p. 8). U bevond zich volgens uw verklaringen toen in Iranaipalai. Nog verder in het gehoor kon u niet duidelijk zeggen of u zich dan laatst in Mattalan of Iranaipalai bevond (CGVS p. 11). Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat deze twee plaatsen zich toch op enige afstand van elkaar bevinden. Verder beweert u dan weer zich in mei 2009 aan het leger te hebben overgegeven (CGVS p. 10). Op de vraag waar u dan precies was wanneer u zich aan het leger zou hebben overgegeven beweert u dan plots dat u in de omgeving van Mannar was, wat opnieuw niet kan kloppen gezien de afstand tussen Mullivaikal, waar de eindfase van het conflict zich afspeelde, en Mannar. Er kan van uitgegaan worden dat u, indien u werkelijk bij de laatste weken of maanden van deze oorlog betrokken was, wel nog zal weten waar en wanneer u het strijdgevoel bent ontvlucht. Volgens het voorgelegde attest van de priester uit Mannar zou u bij hem verbleven hebben vanaf 18 mei 2009 (zie documenten). U beweert tevens in januari 2008 in Kilinochchi te zijn geweest, en was daar naar eigen zeggen tijdens de zware strijd (CGVS p. 10). U situeert deze zware gevechten drie-vier maanden na uw rekrutering, dus ergens eind 2007-begin 2008. Volgens objectieve informatie echter werd Kilinochchi pas begin januari 2009 door het leger veroverd. U beweert ook dat het leger begin 2009 driekwart van het gebied onder controle had, maar welk gebied ze begin 2009 nog niet hadden veroverd weet u dan weer niet (CGVS p. 10).

Het is trouwens heel merkwaardig en zelfs niet geloofwaardig dat u nooit, zoals andere burgers die op het eind van de oorlog in de regio van Mullivaikal verbleven en zich overgaven aan het Sri Lankaanse leger, in een detentiekamp werd opgesloten. Informatie waarover het CGVS beschikt bevestigt dat honderdduizenden burgers in die periode naar detentiekampen werden overgebracht alwaar het leger vervolgens overging tot screening van mogelijke LTTE-verdachten. U slaagt er zelf niet in uit te leggen hoe het kwam dat u met die priester die zich onder de vluchtende burgers bevond vanuit de oorlogszone erin slaagde Mannar te bereiken, zonder in handen te vallen van het Sri Lankaanse leger. Immers kende u die katholieke priester voordien niet, hij kende u of uw achtergrond helemaal niet (CGVS p. 3). Toch ving hij u op en slaagde hij er op de een of andere manier in om u en de andere weeskinderen naar een kerk in Mannar over te brengen zonder dat er enige ondervraging of screening aan vooraf zou gegaan zijn, wat niet geloofwaardig is en niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS p. 11). Uw rekrutering door LTTE in de Vanni en uw verblijf nadien in het gebied waar de laatste oorlog zich afspeelde is dan ook gezien bovenstaande verklaringen niet geloofwaardig. Waar u dan wel verbleef in deze periode is niet duidelijk.

In verband met de feiten die u aanhaalt en waarvan u stelt dat uw familie het slachtoffer werd kunnen eveneens opmerkingen worden gedaan inzake de geloofwaardigheid. Zo is het zeer merkwaardig dat u uiteindelijk toch begin 2012 besluit naar Jaffna terug te keren, hoewel u gewaarschuwd was door een

dorpeling en door uw zus dat de autoriteiten uw familie lastig vielen (CGVS p. 4-5). Bovendien keerde u terug nadat zelfs uw broer in maart 2011 en uw moeder in december 2011 overleden waren als gevolg van een incident met het leger en CID, en ondanks het gegeven dat uw vader bij datzelfde incident zou meegenomen zijn door de autoriteiten. Dat u ondanks deze sterke waarschuwingen en zware problemen voor uw familie toch terugkeert, wetende dat de autoriteiten ook naar u op zoek waren, is totaal onlogisch. Zeker omdat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u niet meer in Mannar kon verblijven.

Verder rijzen er ook twijfels aan uw verklaringen over de redenen waarom leger en CID naar u op zoek waren. Zoals hierboven blijkt kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring in Vanni door LTTE te zijn gerekruteerd en tot de eindfase van het conflict te zijn ingezet voor de strijd. Daarnaast beweert u ook dat leger en CID u en uw familieleden ondervroegen over jullie tante Selliah Keetha, die sinds 1995 bij LTTE was (CGVS p. 12). Opvallend is dat hoewel u beweert dat ze een bepaalde financiële functie had bij de Sencholai-weeshuizen, u niet goed op de hoogte bent van een belangrijk incident dat zich daar in 2006 heeft voorgedaan. U weet vaagweg dat een kfir-vliegtuig het weeshuis heeft aangevallen, maar kan niet zeggen wanneer dat was en of er bij dat incident doden of gewonden waren gevallen (CGVS p. 13). U zegt dan wel dat het mogelijk niet het Sencholai-weeshuis was waar uw tante werkzaam was dat werd aangevallen, maar het is ten eerste opvallend dat u dit niet zeker weet, en ten tweede ook merkwaardig dat u over die aanval zo weinig kan vertellen, aangezien u volgens uw verklaringen toen toch in Vanni verbleef. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat bij een kfir-bombardement in augustus 2006 op de Vallipunam-campus (Vanni) 55 doden vielen, waarvan de meesten kinderen. Overigens beweerde u eerder in het gehoor wel dat uw tante lange tijd in Vallipunam heeft gewoond (CGVS p. 3). Een andere tante Kavitha, haar zus, was lerares aan Kantharootan volgens u en zou intussen als vluchteling erkend zijn in Frankrijk. Het is eveneens opvallend dat u niet weet wanneer zij Sri Lanka zou ontvlucht zijn (CGVS p. 8). Ondanks uw bewering dat zij erkend vluchteling is legt u geen enkel bewijs daarvan voor, hoewel hier tijdens het gehoor door het CGVS naar werd gevraagd.

Hierbij dient ook te worden vastgesteld dat u uw terugkeer naar Jaffna en verblijf daar van begin 2012 tot eind 2014 helemaal niet aannemelijk maakt. Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor dat aantoon dat u effectief in deze periode in Jaffna heeft verbleven. Uw identiteitskaart, waarop ook uw adresgegevens vermeld staan, kan u helemaal niet voorleggen. Naar eigen zeggen verloor u uw identiteitskaart na uw rekrutering door LTTE (CGVS p. 15). Uw ouders hadden nadien alles bewaard maar verloren tijdens de laatste oorlog de documenten. U zou wel in oktober 2014 een nieuwe identiteitskaart hebben aangevraagd (CGVS p. 15). U zou er niet eerder aan hebben gedacht deze te vernieuwen en had deze ook niet nodig, zo beweerde u. Nochtans blijkt uit andere informatie dat een identiteitskaart ook nodig is om te gaan stemmen, en beweert u toch tijdens de laatste verkiezingen (die u wel verkeerdelijk in 2014 situeert) te zijn gaan stemmen (CGVS p. 6-7). Ook kon u amper iets vertellen over de algemene situatie in Jaffna na uw terugkeer in 2012, of over belangrijke gebeurtenissen of incidenten die zich in de periode 2012-2014 in Jaffna hebben voorgedaan. U vermeldt dan wel dat er vaak ontvoeringen gebeurden, maar specifieke gevallen of namen van betrokkenen kon u niet geven (CGVS p. 6). Andere incidenten kon u evenmin aangeven. Op de vraag of dan bijvoorbeeld verkiezingen zijn geweest antwoordde u na enige tijd correct bevestigend (CGVS p. 6). U beweerde echter verkeerdelijk dat er vorig jaar (dus 2014) verkiezingen zijn geweest voor het parlement, om zich nadien te corrigeren en te stellen dat er verkiezingen zijn geweest voor de provincie (CGVS p. 6-7). Zoals uit objectieve informatie blijkt vonden de recentste verkiezingen voor de noordelijke provincie plaats in 2013. U weet dan wel correct dat de Tamil-partij TNA (Tamil National Alliance) in het noorden deze verkiezing won, maar weet verder niets over de uitslag elders in het land. U weet ook niet uit welke partijen deze TNA allemaal bestaat, en kan geen namen van kandidaten van deze verkiezingen noemen (CGVS p. 6). Nochtans bent u toen zelf gaan stemmen, zo beweert u. Op de vraag of er de laatste jaren nog andere verkiezingen zijn geweest kan u niet antwoorden. Het is vreemd dat u niet verwijst naar de presidentsverkiezingen van 2010 en de lokale verkiezingen van 2011. Op de vraag militaire kampen in Jaffna te noemen kan u slechts antwoorden dat er legerkampen zijn maar niet waar deze gelokaliseerd zijn (CGVS p. 7).

Tot slot zijn ook uw verklaringen over uw reisweg van Sri Lanka naar België vaag en ongeloofwaardig. U beweert op 28 december 2014 vanuit Colombo een vlucht te hebben genomen met onbekende bestemming (CGVS p. 14). U verbleef vervolgens een maand in een huis in een voor u onbekende plaats. Vandaar nam u opnieuw een vlucht, waarna u België bereikte. U kreeg twee keer een paspoort en een ticket dat u telkens na de controle diende af te geven. U heeft geen enkel idee van de nationaliteit van die paspoorten, of van andere erin vermelde gegevens. Welke visa die eventueel

bevatten weet u evenmin (CGVS p. 14). Gezien u toch verschillende jaren naar school bent geweest en zelfs een beetje Engels kent is het weinig geloofwaardig dat u geen enkele naam van plaats, luchtvaartmaatschappij of vermelding in het paspoort of op het ticket zou gezien hebben. U kan ook niet uitleggen wat er dan met de smokkelaar was afgesproken indien u bijvoorbeeld aan nadere controle werd onderworpen (CGVS p. 14-15). Gezien u blijkbaar met valse documenten reisde zal u toch door de smokkelaar zijn voorbereid op eventuele controlevragen door de luchtvaartautoriteiten, aangezien uw verklaringen zullen moeten overeenstemmen met de bij u aangetroffen documenten. Het is duidelijk dat u inzake uw reisweg en hierbij gebruikte documenten geen waarachtige verklaringen aflegt, wat een negatieve invloed heeft op uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. De fax van de priester die uw verblijf in Mannar dient te staven is een document dat werd verkregen door uw oom in Frankrijk, op eenvoudige vraag. Het is een privé-verklaring enkel opgesteld ten behoeve van uw asielaanvraag, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan gering is. De overlijdensakte van uw moeder stelt weliswaar dat ze overleed als gevolg van verwondingen aan haar lever, maar nergens blijkt uit de akte hoe ze deze verwondingen opliep. Van uw broer legt u dan weer helemaal geen overlijdensakte voor, aangezien deze niet zou bestaan, wat eveneens merkwaardig is. De herdenkingsposters en krantenberichten als aandenken aan de dood van uw moeder en broer kunnen uw verklaring ondersteunen dat ze overleden zijn, maar nergens worden de omstandigheden van hun dood vermeld. Uw geboorteakte kan een bewijs zijn van uw identiteit, maar is eveneens slechts een fotokopie waaraan weinig bewijswaarde kan gehecht worden. De foto's waarop uw tantes afgebeeld zijn die bij LTTE actief waren, zoals u beweerde, zijn echter geen bewijs van uw bewering dat u twee tantes had die vrijwillig bij LTTE waren gegaan medio jaren '90. Uit de voorgelegde foto's kan immers geen enkele familiale band worden afgeleid, en evenmin is aangetoond dat de afgebeelde personen werkelijk de personen zijn die u zegt.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal (ondermeer in Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer" en

de COI focus "Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka"), voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht evenals de schending van de artikelen 62 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt volgende stukken toe aan haar verzoekschrift: (i) berichtgevingen van OSAR van 15 november 2012, (ii) berichtgeving van Immigration and Refugee Board of Canada van 11 februari 2015 en (iii) berichtgeving van Immigration and Refugee Board of Canada van 22 augustus 2011.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeksters asielrelaas berust op de problemen die zij heeft ondervonden ten gevolge van haar (gedwongen) rekrutering door LTTE in 2007 en bij deze organisatie te zijn ingezet tot aan het einde van het conflict medio 2009. Haar asielaanvraag wordt door de commissaris-generaal afgewezen in hoofdzaak omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar activiteiten bij LTTE tussen 2007 en 2009.

Zo blijkt vooreerst uit de bestreden beslissing dat verzoekster, die in 2007 gedwongen werd meegenomen door enkele vrouwelijke LTTE-strijdsters, geen idee had van welke afdeling deze strijdsters deel uitmaakten noch kon zij preciseren waar precies zij naar toe werd gebracht om er haar training te volgen. Hoewel - zoals de bestreden beslissing stelt - dat LTTE erom bekend staat haar nieuwe rekruten een rigoureuze training te doen volgen bleek verzoekster totaal onbekend met de verschillende types geweren. Verzoekster kende evenmin, buiten Malathi, andere vrouwelijke martelaren en meende zij verkeerdelijk dat de vrouwelijke martelaren ook op 27 november worden herdacht, zoals andere martelaren, terwijl er voor de vrouwelijke martelaren en strijders ook een specifieke herdenkingsdag bestaat, namelijk 10 oktober, de sterfdag van Malathi. De bestreden beslissing stelt dienaangaande terecht: *"Dat u dergelijke zaken niet goed weet aangezien het toen oorlog was en u niet echt met anderen kon praten, zoals u meende, is niet geloofwaardig aangezien LTTE er net om bekend staat dat het haar leden en strijders een doorgedreven propaganda laat ondergaan, waarbij het belang van de martelaren zeer groot is (CGVS p. 9). Zelfs andere belangrijke leiders van LTTE kon u helemaal niet noemen, wat wel zeer merkwaardig is voor iemand die er anderhalf jaar zou bij actief geweest zijn, ook al was dat dan onder dwang."*

Dat verzoekster jong was, tot haar veertiende naar school is geweest en nooit interesse heeft gehad voor het politieke of militaire systeem doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk gelet op wat *supra* reeds werd gesteld met name de rigoureuze training die iedere rekrut dient te volgen en de doorgedreven propaganda die zij dienen te ondergaan. Deze vaststellingen alleen al volstaan om geen geloof te hechten aan verzoeksters voorgehouden rekrutering door LTTE en dienvolgens tot de eindfase door hen ingezet geweest te zijn in de strijd.

Bovendien blijkt verzoeksters voorgehouden terugkeer en verblijf in Jaffna ongeloofwaardig te zijn. Verzoekster legt immers geen enkel begin van bewijs voor dat aantoonde dat zij effectief in deze periode in Jaffna heeft verbleven. Zij blijft in gebreke haar identiteitskaart, waarop ook haar adresgegevens vermeld staan, voor te leggen en houdt voor deze verloren te zijn geraakt nadat zij gerekruteerd werd door LTTE waarvan hoger reeds is gebleken dat dit feit niet geloofwaardig werd bevonden. Ook kon zij amper iets vertellen over de algemene situatie in Jaffna na haar terugkeer in 2012, of over belangrijke gebeurtenissen of incidenten die zich in de periode 2012-2014 in Jaffna hebben voorgedaan. Ondanks verzoeksters beweringen dat zij zelf is gaan stemmen kan zij niet antwoorden op de vraag of er de laatste jaren buiten de parlementsverkiezingen nog andere verkiezingen zijn geweest terwijl uit informatie blijkt dat er in 2010 nog presidentsverkiezingen zijn geweest en in 2011 lokale verkiezingen. Dit motief wordt door verzoekster op geen enkele wijze weerlegd, noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven. Het motief wordt door de Raad overgenomen en leidt tot het besluit dat er gegronde twijfels zijn over verzoeksters aanwezigheid de laatste jaren in Sri Lanka in het algemeen en in Jaffna in het bijzonder. Deze vaststelling versterkt het vermoeden dat verzoekster allerlei gegevens bewust achterhoudt teneinde haar levenswandel en reële levensomstandigheden ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen.

De bestreden beslissing stelt ten slotte vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde reisroute. Verzoekster kon over de door haar gebruikte reisdocumenten niet de minste informatie verschaffen. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minimaal op dit punt is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles voorbereid te zijn. Bovendien legde verzoekster geen enkel stuk neer ter staving van haar reisweg. Aangezien zij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben moet zij bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa zij is aangekomen. Deze vaststellingen die door verzoekster niet worden weerlegd, houden op zich al een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De stukken door verzoekster aan haar verzoekschrift toegevoegd doen verder geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. De stukken behelzen immers in hoofdzaak personen die verdacht worden van banden met LTTE, hetgeen *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd gelet op verzoeksters ongeloofwaardig relaas in deze. De Raad treedt ten slotte de commissaris-generaal bij waar hij met betrekking tot de overige door verzoekster aangebrachte stukken stelt dat: *“De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. De fax van de priester die uw verblijf in Mannar dient te staven is een document dat werd verkregen door uw oom in Frankrijk, op eenvoudige vraag. Het is een privé-verklaring enkel opgesteld ten behoeve van uw asielaanvraag, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan gering is. De overlijdensakte van uw moeder stelt weliswaar dat ze overleed als gevolg van verwondingen aan haar lever, maar nergens blijkt uit de akte hoe ze deze verwondingen opliep. Van uw broer legt u dan weer helemaal geen overlijdensakte voor, aangezien deze niet zou bestaan, wat eveneens merkwaardig is. De herdenkingsposters en krantenberichten als aandenken aan de dood van uw moeder en broer kunnen uw verklaring ondersteunen dat ze overleden zijn, maar nergens worden de omstandigheden van hun dood vermeld. Uw geboorteakte kan een bewijs zijn van uw identiteit, maar is eveneens slechts een fotokopie waaraan weinig bewijswaarde kan gehecht worden. De foto's waarop uw tantes afgebeeld zijn die bij LTTE actief waren, zoals u beweerde, zijn echter geen bewijs van uw bewering dat u twee tantes had die vrijwillig bij LTTE waren gegaan medio jaren '90. Uit de voorgelegde foto's kan immers geen enkele familiale band worden afgeleid, en evenmin is aangetoond dat de afgebeelde personen werkelijk de personen zijn die u zegt.”*

Zelfs indien toch noch enig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters relaas, *quod non*, dan nog blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer

actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit moet blijken dat de informatie van de commissaris-generaal niet correct is of ondertussen achterhaald is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER